

POSTNINA
PLAČANA V
GOTOVINI

NAŠ LIST

22. JULIJA 1931
Posebna izdaja
DRUGO LETO

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJU

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE - GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERATI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

Smrtno se je ponesrečil dne 19. VII. bogoslovec Janko Pirnat, ko se je vračal v avtomobilu z nove maše. Tako glasi poročilo.

Težka, v grozo in trpljenje zavita je ta novica. Nihče ne more verjeti tega. Zopet je odšel od nas eden mladih, katerih vrednosti danes še ne moremo preceniti. Odšel je in ne vrne se nikdar več. Težko in mrzlo mi je pri duši, ko pišem Tebi, Janko, te vrstice. — Kot drobna lučka, majcena, vsa v skromnost in dobrosrčnost obrnjena, se mi zdiš. Poln dobre volje za blagor našega dragega ljudstva, poln zanosa za našo stvar si mi razlagal kmalu po koncu šol. leta svoje cilje, razkrival svoja pota, po katerih meniš voditi one, ki bi Ti bili izročeni, kot bodočemu duhovniku. Ni Ti bilo dano. Bog Te je želel k sebi. Končana je Tvoja pot. Zaprla se je knjiga tvojega življenja. Vsa je bela in lepa, saj si jo pisal Ti s svojo krvjo in s svojim življenjem. Cvetočji breskvi bi Te primerjal, v solncu ožarjeni, ki še ni pognala sadu, toda lepota njena navdušuje vsakega, pa pride nekdo in poseka drevo in vse je uničeno.

Tako si zgasnil Ti, drobna lučka naša, Ti naša breskev, Ti naš up, naš — Janko. Težko in mrzlo nam je. Spavaj sladko. — L.

† Janko Pirnat:

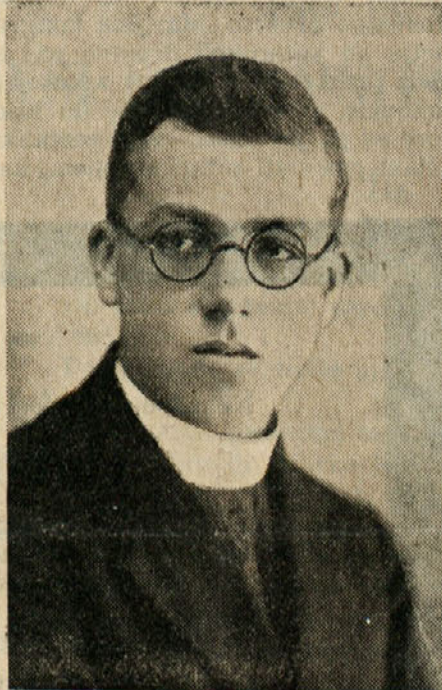
Slika

Veselo je sijalo solnce v mladi dan in cvet spomladni v rosi hladni pran zagorel je v kristalnem čaru, pomladnem žaru.

Zapela je sirena tožno in trpko. Njen vrisk je bil strupen. Bridko postalo v dušah je mladostnih, ki žejne dnevov so radostnih.

Odprla je tovarna žrelo temno in žrla je, moči le lačna vedno. Mladosti cvet venel je in usihal življenja trud v obraz sledi je risal. Minule ure so trpljenja polne. Oči udrtje, v licih srage znojne in glave sklonjene na prsi trudne so znak trpljenja, peze mučne.

Janko Pirnat -- mrtev

Snoči ob ¼ 9 se je pripeljal Janko Pirnat z nove maše na mrtvaškem vozu v spremstvu dveh svojih prijateljev: misijonarja g. Ocepka in učitelja g. Kokalja. Posteljo so mu prepletli z duhtečim cvetjem. Pričakovali so ga ne samo domači, tudi številni sosede in drugi okoličani, ki so prijaznega Janka vedno tako radi imeli, so bili zbrani. Ljubeznivi Janko jih ta večer ni nič pozdravil, kakor je bila to njegova navada. Drugi so nemo pozdravili njega, on pa ni niti odzdravil. Kako neki? Saj je bil Janko mrtev. Vsi so zaihteli. Janka so položili med cvetje. Žalostna mama pa je v strašnih srčnih bolečinah onemogla in padla v nezavest.

Janko je šel na novo mašo

Ta mesec se vršijo slovesnosti novih maš. Med bogoslovci je lepa navada, da se udeležujejo slavnosti svojih tovarišev novomašnikov. Janka Pirnata so bili povsod veseli, če se je prikazal v spremstvu novomašnika. Prejšnjo nedeljo je bil v Radov-

In gledal reko sem zgaranih lic, izginitil z njih je znak življenjskih klic. Le stroji so - ne - deli mrtvih strojev in vendar polni so življenjskih bojov.

To videl sem, hudo mi je postalo.

ljici in ostal skoro ves teden tam. V soboto se je vrnil v Jarše ter kratko obiskal sosedo in znanca. Veliko časa ni imel, ker se je pripravil na pot na novo mašo v Mežico. Domžalski pek gospod Fiek, ki je mežiški rojak, je Janka povabil, da se pelje z njegovim avtom. Pirnatovi in g. Fiek so si zelo prijatelji in Janko je rad prisedel. V nedeljo zjutraj so se odpeljali in prišli pravočasno do nove maše v Mežico. Lavantinski tovariši bogoslovci so bili tovariša iz ljubljanske škofije prav posebno veseli. Na novi maši je bilo prav prijetno. Slavnostni pridigar je bil prevz. g. škof dr. Gregor Rožman. Popoldne je g. škof odpotoval naprej na avstrijsko Koroško na novo mašo. Med drugimi je povabil tudi Janka s seboj, ker so mu oblasti dovolile, da ga sme spremljati nekaj bogoslovcev brez posebnega potnega lista. Janko se je odločil, da pojde domov. Vedel je, da ga čaka še mnogo dela pri pripravah za blagoslovitev novega društvenega doma v Grobljah.

Nesreča

Janko se je spet peljal z g. Fiekom. Sedel je spredaj poleg g. Fieka samega. Odpotovali so med 4. in 5. uro popoldne. Vozili so že dve uri, ko se je naenkrat pri dvojnem ovinku pri Gomilskem zgodila strašna nesreča. Prevrnil se je avto. Gospoda Fieka je vrglo daleč stran in se mu ni nič pripetilo. Tudi obe potnici na zadnjih sedežih sta ostali brez poškodb, le Janko je tako nesrečno padel, da ga je karoserija avta pritisnila k tlom. Bil je takoj nezavesten. Neki avto ga je nato odpeljal v bolnico v Celje. Zdravnik je ugotovil, da ima Janko zlomljeno lobanjo in povedal, da je njegovo stanje brezupno. Drugo jutro so bili domači obveščeni o strašnem dogodku. G. Senica je takoj ponudil svoj avto in opoldne se je odpeljala Jankova mama in misijonar g. Contala v Celje. Janko je bil ves čas v nezavesti. Mama ga je prišla za roko in ga klicala, toda Janko ni nič slišal žalostnega klicanja. Mama mu je rekla, naj ji stisne roko, če jo sliši, toda Janko je samo težko sopel.

Janko umrl

Včeraj zjutraj ob ¼ 9 so telefonirali iz Celja v Misijonišče, da je Janko ob ¼ 5 zjutraj umrl. Misijonar g. Godina je imel težko nalogo, da je šel domačim naznanit žalostno vest. Očeta ni bilo doma. Mama je pa nestrpnost pričakovala sporočila, ker je vedela, da bodo iz Celja okoli pol 9 telefonirali in sporočili, kako je z Jankom. »Ko me je opazila, da grem po polju proti njim, je prišla na cesto. Ko sem prišel v bližino, sem ji rekel: »Mama, vi veste, kakšno novico prinašam!« — »Ne vem, povejte!« — »Janko je danes zjutraj umrl.« — »Moj Janko umrl...!« je ponavljala polna bolečin. Šli smo v sobo. Tolažil sem jo, da ji je Janko sedaj bliže kakor če bi

bil živ. S tresočim glasom je pripovedovala, kako je Janko njo rad imel, nikdar je ni žalil. Ostali otroci so z materjo vred bridko zaihteli...

Vest se je hitro razširila od hiše do hiše, od tovarne do tovarne. Mnogi so zaihteli...

Janka prepeljejo domov

Domači in drugi znanci mladega Janka so takoj izrazili željo, naj se Janko prepelje domov. Iz Misijonišča so telefonirali v Celje, naj pripravijo tam vse potrebno za prevoz. Hoteli so ga najprej prepeljati s Seničevim avtom, je pa prekratek za krsto. Tovornim avtom okoliških mlinov pa oblast ne dovoli prevažati mrličev. Tovarniški ravnatelj g. Šetina se je opoldne sam peljal v Ljubljano k pogrebnemu zavodu. Pogrebni zavod je trenutno oba avta poslal ven in je prvi bil na razpolago ob 5 popoldne. Malo po peti uri je bil mrtvaški avto že v Domžalah, kjer sta prisledla gg. misijonar Očepek in učitelj Kokalj. V Celju je bilo že vse pripravljeno, tako, da so se lahko takoj vrnili in so dospeli do doma žalosti malo pred 9 zvečer.

† **Janko Pirnat**

je bil rojen 9. febr. 1908. Leta 1920 je vstopil v Dij. dom v Ljubljani in se vpisal v gimnazijo. Po dokončani maturi l. 1928 je vstopil v Misijonišče v Grobljah. Ker ga je bolj veselilo delati kot zunanji duhovnik, je l. 1929 vstopil v škofijsko bogoslovje. Letos je dovršil drugi letnik. Čez dve leti bi imel novo sv. mašo.

Janko je bil vesele narave in prepojen z najlepšim idealizmom. Posebno se je udeleževal v Prosvetnem društvu. Bilo je vedno prijetno, če se je on pripeljal k društvenim sestankom. Bil je tudi dopisnik listov Misijonske tiskarne. Pesmico in sestavek o »Našem delu« objavljamo na drugem mestu, kako si je predstavljal društveno življenje, se vidi prav posebno iz tega spisa in zlasti značilen je konec sestavka.

Janka se bomo spomnili v svojih molitvah in z odkritosrčnim sočutjem njihovo teško zgubo. Prav tako sočuvstvujemo tudi z gosp. Fiekom, ki je hotel Janku napraviti veselje, pa mu je dobrotljivost prinesla tako tragične posledice.

Pogreb bo jutri ob 9. Ob 7 bo pogreb umrle 14 letne Slavke Gerbec, ki je po kratkih dneh mučnega trpljenja umrla istega dne kakor Janko.

† Janko Pirnat:

Naše delo

Cerkev je širokogrudna in hoče biti vsem dobra mati. Vse hoče pripeljati k istemu cilju, a vsakogar po poti, ki je zanj najbolj mikavna, po poti, ki najbolje odgovarja položaju, ki ga kdo zavzema v človeški družbi. Vsakdo pa dobro ve, kako različni smo ljudje ne samo po poklicih, temveč tudi po duševnosti, po značaju. No, saj je prav tako! Kar pomislite, kako dolčas bi bilo na svetu, če bi bili vsi ljudje v vseh ozirih popolnoma enaki. Sv. Cerkev se je tega vedno dobro zavedala. Zato je to tudi upoštevala. Njena želja je bila in bo vedno, da bi vsi postali njeni dobri otroci. Kakor v mozaiku polaga umetnik barvan kamenček k kamenčku in vsakega položi tja, kjer najlepše služi svojemu namenu, končno pa zaživi pred nami lepa slika,

tako naj bi bilo tudi s človeško družbo. Vsi naj bi bili ena enota, vsak pa naj bi sebi primerno zavzel stališče v tej enoti.

Kaj hočem s tem reči? Povdariti hočem misel Katoliške akcije, ki si je postavila za svoj cilj — vse prenoviti v Kristusu. Premalo se morda zavedamo, kako tehtna je ta ustanova Cerkve, ki najlepše odgovarja duhu sočasnega človeka. Duhovnik ne more skoro biti več kos svojim nalogam, ker se je njegov delokrog zelo razširil. Kaj storiti? Edina rešitev je, da si pridobi pomočnikov med onimi, ki so mu izročeni v varstvo in skrb.

Kako torej? Takole si mislim. Prosvetno društvo, Marijina kongregacija ali katerokoli društvo naj bi vršila med farani laičen apostolat. Duhovnik ne more od hiše do hiše, more se pa pri društvenem sestanku s člani pomeniti o tem in onem, kar

naj zaneso člani tudi med druge. In člani često bolje poznajo ljudi, v kojih družbi se gibljejo, kot pa duhovnik. Tudi jim ni težko priti do njih, kar je duhovniku pogosto otežkočeno. Seveda pa je treba zato mož in fantov, žena in deklet, ki imajo v sebi nekaj apostolskega duha. Teh je gotovo povsod nekaj. Zavedati se moramo, da so društva pred vsem za to, da nam rabijo kot neka pomagala pri delu za rešitev neumrjočih duš. Ko bi se vsa naša društva zavedala te svoje naloge, bi tudi ne bila več daleč ona doba, ko bi vzcvetela Katoliška akcija, kar tako želi sv. Cerkev. Saj bi bila vprav to najlepša uresničitev te modre zamisli.

Jasno pa je seveda, da morajo biti člani organizacij in društev res vzgledni katoličani, ki svetijo z lučjo svojega vzgleda. Tudi tu velja beseda, da nihče ne more dati česar sam nima.

Nenadoma je odšel od nas naš član, gospod

Janko Pirnat

bogoslovec

Na njegov zadnji dom ga spremimo dne 23. julija ob 9 izpred hiše žalosti Sp. Jarše na mengeško pokopališče.

Spavaj sladko, dragi Janko!

Groblje, dne 21. julija 1931.

Grobeljski igralci.

Danes zjutraj nam je umrl naš najdražji

JANKO

bogoslovec II. letnika

Ni mu bilo dano, da bi daroval na zemlji daritev, v kateri bi kakor žgavni dar izgorel nebeškemu Očetu za nas. Veliki duhovnik ga je prej poklical k sebi, da daruje ž njim v nebeški slavi svojo prvo daritev.

Pokopali ga bomo v četrtek 23. julija na mengeškem pokopališču. Žalni sprevod krene iz hiše žalosti v Jaršah ob 9.

Jarše, 21. julija 1931.

Družina Pirnatova.